

**CONGREGACIÓ CISTERCENCA
DE LA CORONA D'ARAGÓ**

CONSTITUCIONS PER A LES MONGES

Primera Part

MEMBRES, NATURALESA I FINALITAT DE LA CONGREGACIÓ

Art. 1

§ 1. La Congregació de la Corona d'Aragó de l'Orde Cistercenc és una Congregació monàstica segons el dret universal i les Constitucions de l'Orde Cistercenc i revesteix la figura de persona jurídica col·legial, i per tant pot posseir i vindicar drets i béns propis.

§ 2. L'òrgan de govern de la Congregació el constitueixen el Capítol de la Congregació i l'Abat President amb el seu Consell.

Art. 2

§ 1. Pertanyen a la Congregació de la Corona d'Aragó:

- a) els monestirs de monjos de: l'Abadia de Santa Maria de Poblet i el Priorat conventual de Santa Maria de Solius;
- b) els monestirs de monges en el passat incorporats a la Congregació, això és: Vallbona, i Valldonzella de Barcelona;
- c) els monestirs de monjos i de monges que els anteriors puguin fundar en el futur;
- d) els monestirs de monjos i de monges que siguin incorporats en el futur a la Congregació, segons la norma del dret universal i d'aquestes Constitucions.

§ 2. Un monestir, per ingressar a la Congregació o per sortir-ne, necessita una votació prèvia i favorable, dels dos terços dels vots vàlids, del seu Capítol conventual, i l'acceptació d'aquestes Constitucions.

Art. 3

La finalitat de la nostra Congregació és, respectada l'autonomia de jurisdicció i administració de cadascun dels monestirs segons aquestes Constitucions:

- a) promoure que la vida cistercenca floreixi ben esponerosa en la nostra Congregació i es renovi continuament;
- b) que l'observança regular es guardi millor;
- c) que es puguin prestar més promptament els auxilis mutus de la caritat en les necessitats;
- d) que se superin amb èxit els obstacles que s'oposen a la vida de la Congregació i dels monestirs;
- e) que sigui més segur i més fàcil portar a terme les tasques que l'Església demana de la Congregació;
- f) procurar d'una manera especial que, en ajudar-se mútuament els monestirs, aconseguixin de poder treballar amb més fruit en la cura d'ànimes, d'acord amb l'art. 33, § 1, d).

Art. 4

Les normes segons les quals es regeix la vida en la nostra Congregació són:

- a) la regla suprema de la nostra vida, és a dir, el seguiment de Crist que proposa l'Evangelí (PC, 2, a)), i el Magisteri de l'Església;
- b) la Regla de sant Benet, interpretada d'acord amb la «Declaració del Capítol general sobre els principals elements de la vida cistercenca actual» i segons aquestes Constitucions;
- c) les Constitucions de l'Orde Cistercenc i aquestes Constitucions;
- d) les Decisions del Capítol general de l'Orde, d'acord amb les Constitucions de l'Orde;
- e) les Decisions del Capítol de la Congregació Cistercenca de la Corona d'Aragó, ja siguin decrets, preceptes o advertiments;
- f) els costums legítims de la Congregació;
- g) els nostres privilegis, que compartim amb les altres Congregacions cistercenques;
- h) les «Declaracions a la Regla de sant Benet», aprovades pel Congrés federal d'Abadesses de la Federació de monestirs de monges cistercenques d'Espanya.

Segona Part

LA FIGURA JURÍDICA DELS MONESTIRS

Capítol I

ELS MONESTIRS INDEPENDENTS

Art. 5

Els monestirs de la nostra Congregació poden ser independents com les abadies o els priorats conventuals, o bé dependents, com els priorats simples.

Art. 6

Un monestir independent en la nostra Congregació té, referent als seus membres i al seu govern, les propietats següents:

- a) l'acceptació en la comunitat té lloc per mitjà de la professió;
- b) els membres, per la professió solemne, formen un col·legi pròpiament dit; aquest col·legi constitueix una persona jurídica amb totes les legítimes conseqüències, com són la capacitat d'adquirir i posseir, i d'altres referents als drets i als béns;
- c) el Superior o la Superiora del monestir són elegits pel propi col·legi;
- d) el Superior o la Superiora del monestir tenen els drets i els deures d'un Superior major, d'acord amb les normes vigents del dret universal de l'Església i d'aquestes Constitucions.

Art. 7

§ 1. L'abadia és governada per un Abat o una Abadessa, el priorat conventual per un Prior Conventual o una Priora Conventual. Aquests són elegits pel Capítol conventual corresponent.

§ 2. En les noves fundacions, el Pare Immediat o l'Abadessa fundadora tenen el dret de nomenar el primer Superior major o la primera Superiora major, havent escoltat el parer del Capítol conventual de la nova fundació. En els monestirs de monges el Pare Immediat confirma aquest nomenament.

Art. 8

Tant per a fer una nova fundació com per a l'erecció o supressió d'un monestir, és necessari el consentiment del Capítol de la Congregació; en això s'ha d'observar, a més, el que disposen les Constitucions de l'Orde en els articles 23-25. Després d'estudiar-ho atentament el Capítol de la Congregació decideix, en cada cas, el que cal fer.

Art. 9

Si un monestir independent, malgrat tots els esforços, ja no és capaç de subsistir com a tal, el Superior o la Superiora corresponent han de tractar-ne amb el Pare Immediat, i, amb el consentiment previ del Capítol de la Congregació, han d'unir l'esmentat monestir a un altre que tingui vitalitat i capacitat de continuar. Si això no fos possible, cal que el Capítol de la Congregació prengui les mesures pertinents per a suprimir-lo. El Capítol de la Congregació decidirà què cal fer dels béns d'un monestir suprimit, observant en tot cas les lleis de la justícia, la voluntat dels fundadors i donants, i els drets adquirits.

Art. 10

Un monestir de monges independent només pot ser fundat o suprimit per la Santa Seu.

Capítol II

ELS MONESTIRS DEPENDENTS

Art. 11

Els monestirs o les cases dependents no tenen membres propis, béns propis ni Capítol conventual, encara que sí Consell. En tot això depenen jurídicament del monestir-mare independent al qual pertanyen. Això és així fins i tot en el cas que el monestir dependent constitueixi, segons el dret civil, una persona jurídica; llevat que, en un cas determinat, el Capítol de la Congregació li doni un Estatut propi.

Art. 12

§ 1. Per fundar un monestir dependent, l'Abat o l'Abadessa fundadors necessiten, a més del vot deliberatiu del Capítol conventual del propi monestir, el consentiment de l'Abat President i el del Capítol de la Congregació, i el permís, donat per escrit, de l'Ordinari del lloc.

§ 2. Si l'Abat o l'Abadessa, amb el consentiment del Capítol conventual i del Pare Immediat, ho decideixen, l'Abat President pot suprimir una casa dependent. L'Ordinari del lloc n'ha d'estar assabentat.

§ 3. Per erigir un monestir de monges dependent cal, a més, el permís de la Santa Seu.

Art. 13

El Superior o la Superiora d'una casa dependent són sempre nomenats pel Superior o per la Superiora del monestir-mare fundador independent, amb el vist-i-plau del Pare Immediat en els monestirs de monges, i després de consultar-ho amb la comunitat de la casa fundada.

Art. 14

§ 1. El Superior major d'un monestir dependent pot destinar-hi temporalment els seus professors, i reclamar-los en qualsevol moment.

§ 2. Els professors que resideixen en una casa dependent conserven tots els drets capitulars en la seva comunitat d'origen.

Capítol III

EL DRET DE FILIACIÓ

Art. 15

§ 1. Segons el dret constitucional de l'Orde Cistercenc, la Congregació assisteix els monestirs de monges incorporats a ella mitjançant el ministeri d'un Abat o Superior major, designat pel Capítol de la Congregació, que té el títol de Pare Immediat.

§ 2. Són de la competència del Pare Immediat, respecte a les cases que li han estat assignades, els drets i les obligacions següents:

a) donar el vist-i-plau per al nomenament de les successives Piores d'una casa dependent o priorat simple, segons l'art. 13; i confirmar el nomenament de la primera Superiora (Piora o Abadessa) d'un monestir independent, segons l'art. 7, § 2;

b) vetllar perquè, quan queda vacant la seu d'una abadia o d'un priorat conventual, es faci la nova elecció com més aviat millor;

c) presidir l'elecció d'una Abadessa o d'una Piora Conventual;

d) confirmar les eleccions i introduir l'elegida (Abadessa o Piora) en el seu ofici, així com acceptar les renúncies;

e) nomenar una Piora Administradora, d'acord amb l'art. 78, §§ 2 i 3;

f) cada tres anys fer la visita als monestirs encomanats a ell, sense perjudici dels drets de l'Abat General i de l'Abat President;

g) compartir amb l'Abadessa del monestir que li han encomanat la responsabilitat sobre la clausura d'aquella casa;

h) presentar a l'Ordinari del lloc, després d'haver escoltat la comunitat respectiva, els confessors de les monges per al seu nomenament;

i) presidir la litúrgia de la professió solemne d'una monja, si les circumstàncies no demanen una altra cosa;

k) cooperar en el trasllat forçós i en l'acomiadament d'una monja, segons el dret vigent;

l) dispensar de les lleis, quan sigui difícil de recórrer a la Santa Seu i hi hagi, a més, perill d'un dany greu en la demora, sempre que es tracti d'una dispensa que, en les mateixes circumstàncies, la Santa Seu acostuma a concedir (c. 87);

m) aconsellar l'Abadessa per a concedir, a una monja que depengui d'ella, una absència prolongada perquè pugui viure fora del monestir, però no més d'un any, excepte per raó de malaltia, d'estudis o d'exercici d'alguna activitat adient als nostres monestirs, d'acord amb el c. 665, § 1;

n) donar llicència a les monges dels monestirs que depenen d'ell per a editar llibres o qualsevol mena d'escrits destinats a la divulgació pública,

després d'escoltar la respectiva Abadessa, observant d'altra banda el que s'ha de complir segons el dret universal.

Tercera Part

LA VIDA AL MONESTIR

Art. 16

§ 1. Els membres dels nostres monestirs són cristianes que segueixen la vocació a la vida monàstica que Déu els ha donat, per poder dur a terme el pla de Déu sobre elles. Per això han elegit lliurement els monestirs, per assolir la perfecció de la fe, l'esperança i la caritat, militant juntament amb les germanes, sota una Regla i una Abadessa, en el seguiment de Crist.

§ 2. La comunitat monàstica ens ajuda de moltes maneres, perquè ens enforteix i reconforta, renova el nostre fervor i cada dia anuncia els valors del nostre servei.

§ 3. La vitalitat i el creixement de la nostra comunitat depèn molt del veritable esperit de germanor. D'aquesta manera, per a cadascuna de nosaltres, el monestir ha estat i continua essent la pàtria espiritual i el medi on cercar i trobar Déu.

Capítol I

EL SEGUIMENT DE CRIST AL SERVEI DE L'ESGLÉSIA

Art. 17

§ 1. La nostra vida monàstica té per finalitat cercar i trobar Déu. I el mitjancer i camí que ens porta cap a Déu Pare és el Crist —present en l'Església, en la comunió fraterna i en els sagraments—, que volem seguir, com ensenya l'Evangelí, de manera especial, directament i amb radicalitat (cf. PC, 2).

§ 2. Els nostres monestirs han d'estar al servei d'aquesta finalitat i vocació de totes i l'han de conservar i promoure, perquè aquesta és la seva raó de ser. Tota altra cosa s'hi ha de subordinar i acomodar, i mai no ha de passar davant del profit espiritual.

Art. 18

§ 1. L'Església rep la nostra professió i nosaltres volem també dedicar-nos més i més al seu servei, tal com és la nostra obligació. Per això el seguiment de Crist és també per a nosaltres un servei a l'Església, sigui per les formes d'oració i de penitència, sigui pel treball que ens és adient.

§ 2. Encara que els nostres monestirs siguin exempts, les nostres comunitats formen part, de fet i de dret, de l'Església local i participen de les seves gràcies, dels seus èxits, de les seves dificultats i tribulacions.

Capítol II

L'OBSERVANÇA DELS CONSELLS EVANGÈLICS

Art. 19

El consell evangèlic de la castedat pel Regne del cel, que hem fet nostre mitjançant el vot, comporta l'obligació de continència perfecta en el celibat. Nosaltres, d'aquesta manera, volem donar un testimoni més directe i més íntim de l'esperança cristiana en la vida eterna, on ningú no es casa. El celibat, en efecte, no és una mera renúncia al matrimoni i als gaudis de la família natural, sinó que ens fa més lliures, perquè amb totes les forces físiques i psíquiques ens puguem dedicar a les coses de Déu i de l'Església. Aquesta total consagració d'una mateixa a Déu ofereix el fonament per a construir la família monàstica.

Art. 20

El vot de pobresa comporta la dependència en l'ús i disposició dels béns, d'acord amb la Regla i aquestes Constitucions. Nosaltres, doncs, practiquem la pobresa per aconseguir la llibertat dels fills de Déu, per fruir de les coses d'aquest món com si no en fruïssim, sabent que la figura d'aquest món passa. Per tant, desitgem ser pobres amb Crist pobre, renunciant a la possessió i a l'adquisició de riqueses, i ens obliguem per vot a portar una vida pobre, en esperit i en veritat. D'aquesta manera som deixebles veritables en l'escola de l'Església primitiva, on ningú no deia que res fos seu i totes les coses eren comunes a tots. Així els nostres cors queden lliures de les preocupacions materials, perquè el nostre cor estigui allí on tenim el nostre tresor, és a dir, amb Crist i l'Església.

Art. 21

Que en els nostres monestirs tothom observi a consciència la vida comunitària, també en allò que fa referència a l'alimentació, al vestit i als utensilis.

Art. 22

§ 1. Tot i que les professes de vots temporals conserven la propietat dels seus béns i la capacitat d'adquirir-ne d'altres, no els poden administrar, ni poden disposar del seu ús o usdefruit. Tot el que adquireixen amb la seva destresa o amb vista a la religió ho adquireixen per al propi monestir. Així mateix, allò que d'alguna manera puguin percebre per pensió, subvenció o assegurança ho adquireixen per al propi monestir.

§ 2. La professa de vots solemnes perd la capacitat d'adquirir i de posseir, i per això són invàlids els actes que faci contra el vot de pobresa. El que li arribi després de la professió solemne, va a parar al propi monestir. Es prohibeix tota mena de peculi. Els honoraris i altres guanys que es puguin presentar, en diners o altrament, es destinaran a l'ús comú.

§ 3. Pertoca a l'Abadessa, després d'escoltar el parer del seu Consell, de prendre ulteriors determinacions sobre l'observança del vot de pobresa, de manera que es fomenti un ambient de senzillesa i austeritat, s'eviti el luxe de tota mena, l'afany de guany immoderat i l'acumulació de béns que desdiguin de la manera de ser de la vida monàstica.

Art. 23

Que cada any l'Abadessa presenti al Capítol conventual els comptes dels ingressos i despeses del monestir, d'acord amb l'Estatut especial de la Congregació sobre l'administració dels béns.

Art. 24

El vot d'obediència que professem amb esperit de fe i d'amor per seguir Crist, obedient fins a la mort, ens obliga a sotmetre la nostra voluntat als Superiors legítims, que actuen en lloc de Déu quan manen d'acord amb les nostres Constitucions. L'obediència significa, abans de tot, un cor obert per a rebre els estímuls de l'Esperit Sant, ja que Ell bufa on vol i ens fa saber la voluntat de Déu de moltes maneres. La seva veu ens la transmeten en primer lloc la veu de l'Església i la de la pròpia Abadessa, a qui pel vot volem prestar humilment obediència d'acord amb la Regla i aquestes Constitucions, unint les forces de la intel·ligència i els dons de la voluntat i de la gràcia en l'execució de les coses que ens mani i en el compliment de les tasques que ens encomani. Però cal tenir present, sempre i on sigui, la dignitat de la persona humana.

Art. 25

§ 1. El bé de la comunitat exigeix que el que mani l'Abadessa sigui clar, ferm i obligui les germanes sense dubte de cap mena. Amb tot, no hem de pensar que l'Abadessa exigeix res amb obligació greu i per la força del vot, si no és que la cosa imposada és greu i ella mateixa la mana expressament en virtut del vot d'obediència, d'acord amb la Regla i aquestes Constitucions. Rares vegades, mirant-s'hi molt i prudentment, l'Abadessa manarà en virtut del vot d'obediència, i només per causa greu. Els preceptes en virtut del vot d'obediència, s'han de donar per escrit o s'han de dir davant dos testimonis.

§ 2. Totes les monges estan obligades a obeir el Summe Pontífex, com a llur suprem Superior, també en virtut del vincle sagrat d'obediència (c. 590, § 2).

Capítol III

LA VIDA D'ORACIÓ

Art. 26

Com a monges som cridades d'una manera especial a continuar en l'Església l'oració de Crist, com és evident per tota la Tradició monàstica i

les disposicions de l'Església, ja en la celebració de la missa i de l'Ofici diví, que han d'ocupar el primer lloc en la nostra vida, ja en les altres formes d'oració. Cal que l'esperit d'oració penetri tota la nostra vida.

Art. 27

§ 1. Pertoca a l'Abadessa, després d'escoltar el parer del seu Consell, de donar disposicions sobre aspectes particulars de la celebració de la missa conventual i de l'Ofici diví (Litúrgia de les Hores), observant exactament les prescripcions de la Santa Seu, del Capítol general de l'Orde i del Capítol de la Congregació. Totes les monges tenen obligació d'assistir al cor, i les professes solemnes de resar l'ofici privatament, quan no hi poden assistir. L'Abadessa les en pot dispensar, d'acord amb l'art. 76, d). Habitualment es donarà una certa solemnitat a totes les celebracions, almenys als laudes, la missa conventual i les vespres.

§ 2. Cal procurar que l'activitat litúrgica dels nostres monestirs sigui una llàntia ardent i brillant que il·lumini tota l'Església local, i que les nostres celebracions invitin els cristians veïns a una participació activa i ofereixin al poble cristià una font ubèrrima de vida espiritual.

Art. 28

La vida d'oració comprèn també necessàriament la meditació i la lectura divina, així com l'observança del silenci. D'aquesta manera els nostres cors es disposen a escoltar millor la Paraula de Déu i a estar molt més atents a les seves inspiracions. Pertoca a l'Abadessa d'ordenar totes aquestes coses, combinant harmònicament els diversos elements, a fi que les monges puguin lliurar-se amb freqüència a l'oració privada i donar també una importància especial a la lectura divina, ja sigui de la Sagrada Escripura, que és l'objecte primordial de la lectura divina, ja sigui dels escrits dels sants Pares i de la Tradició monàstica i cistercenca. L'horari de la comunitat fixarà el temps apropiat per a cada una d'elles. Es respectaran els temps i els llocs de major silenci establerts per la Tradició de l'Orde i el Costumari de la Congregació.

Capítol IV

EL SEGUIMENT HUMIL DE CRIST PORTANT LA CREU

Art. 29

§ 1. La vida de la monja ha de ser un seguiment humil de Crist, de manera que, conscients dels nostres pecats i de les nostres limitacions, busquem la glòria de Déu, i no la nostra. Amb aquest esperit hem d'acceptar les tribulacions i les privacions amb ànim serè, i hem d'estar contentes fins i tot quan els ingressos per a viure siguin modestos.

§ 2. La vida monàstica no pot existir si no és sota el senyal de la creu. Crist, com va fer amb els seus deixebles, també ens ha cridat a nosaltres a portar la creu cada dia.

§ 3. Com a signe de consagració i pobresa, els monestirs mantenen el seu hàbit tradicional. Quan s'hagin de fer viatges, però, es pot usar un altre hàbit apropiat per a sortir del monestir.

Art. 30

Hem estat cridades a compartir la creu de Crist per mitjà de la renúncia interior i l'íntima separació de la mentalitat d'aquest món, i això per a nosaltres molt sovint consisteix en el següent:

- a) humiliar-se a si mateixa i fugir de la vanaglòria i de les ambicions egoïstes;
- b) fer bé la feina de cada dia;
- c) exercitar la paciència pel que fa a les malalties del cas i de l'ànima, l'afebliment de les nostres facultats i el pes de la vida comunitària;
- d) estimar els nostres enemics;
- e) acceptar de tal manera la vellesa i la mort, que manifestem al màxim la nostra fe i la nostra esperança en la vida eterna.

Capítol V

LA VIDA FRATERNA EN LA COMUNITAT

Art. 31

§ 1. La monja ha de viure en la comunitat monàstica, llevat que l'Abadessa, per justes raons, decideixi una altra cosa. Quan la monja està disposada i preparada a servir les seves germanes de manera desinteressada, la vida en el monestir li dóna seguretat humana i goig.

§ 2. Les monges han d'escoltar-se mútuament, suportar amb paciència les seves febleses tant físiques com morals i evitar la crítica poc caritativa. Més aviat han d'estar disposades a perdonar i, si arriba el cas, a demanar perdó. En les discòrdies que provoquen escàndol la part culpable, espontàniament, ha de donar satisfacció davant la comunitat. En les faltes més greus, competeix a l'Abadessa corregir i, eventualment, castigar.

§ 3. Com que tots els nostres mancaments també debiliten la nostra unitat en Crist, tota la comunitat ha de treballar en la seva conversió i renovar sempre l'amor mitjançant les velles i noves formes del Capítol de culpes o la celebració de la Penitència. Però, a més, les germanes s'han de corregir mútuament les faltes amb delicadesa; d'aquesta manera aconsegueixen un veritable servei fratern.

§ 4. La separació del món és una condició per a la vida monàstica i forma part de la Tradició cistercenca. Per això està prescrit que els monestirs han de servir la clausura papal, determinada en les Constitucions.

§ 5. Amb el nom de clausura designem l'espai monàstic separat de l'exterior, que, com a mínim, ha de comprendre aquella part de la casa, i

dels horts i jardins, reservada a les monges, i que solament per una necessitat urgent pot ser deixada per les monges o franquejada pels forasters. Ha de ser un espai de silenci i de recolliment, on pot desenvolupar-se la vida contemplativa de les germanes i on es fomenta la recerca permanent de Déu segons l'esperit de la Regla de sant Benet i dels Pares cistercencs.

§ 6. La més alta responsabilitat sobre la clausura la té el Pare Immediat. L'execució pràctica i la preocupació per l'observança i determinació de la clausura és competència de l'Abadessa. Cada monja n'és corresponsable i hi ha de contribuir amb una gran estima del silenci i de la solitud; que la regulació exterior de la clausura conservi aquell valor fonamental interior que fa que la clausura sigui font d'enfortiment espiritual, lloc de seguretat i testimoni de la presència de Déu.

§ 7. Correspon a l'Abadessa, després d'escoltar el parer del seu Consell i el del Pare Immediat, de prescriure acuradament els límits de la clausura, de senyalar-los i de canviar-los per causes legítimes.

§ 8. La sortida de clausura, amb el permís de l'Abadessa, és prevista en els casos següents i d'altres de semblants, dels quals jutjarà ella mateixa:

- a) per al servei de l'Orde i de la comunitat;
- b) per assistir a cursos de formació, per la formació permanent o per aprendre arts manuals i altres coses útils per a la comunitat;
- c) per necessitats econòmiques, o per comprar coses per a la vida i el treball de la comunitat;
- d) per a l'exercici dels drets cívics;
- e) per a la conservació i cura de la salut pròpia, o per assistir una monja malalta;
- f) per serioses obligacions familiars, o de malaltia dels pares i germans.

§ 9. Poden entrar en l'àmbit de la clausura, també amb el permís de l'Abadessa, en els casos següents o d'altres de semblants, de l'oportunitat dels quals l'Abadessa jutjarà:

- a) les persones necessàries per al servei de la comunitat: ja sigui un servei material, com el dels paletes, hortolans i similars, ja sigui un servei espiritual, com el dels assistents religiosos, els conferenciants, o el President, els escrutadors i els testimonis per als actes capitulars;
- b) les monges d'altres comunitats, que estiguin de pas o s'hostatgin al monestir;
- c) noies amb inquietuds vocacionals, però no més de tres mesos.

§ 10. El Pare Immediat pot concedir, en casos especials i després d'haver-ho convingut amb l'Abadessa, la dispensa per a sortir de la clausura i per a entrar-hi.

§ 11. L'Abadessa nomena monges per al servei de porteria i hostatgeria i, en casos concrets, perquè treballin a l'escola, vagin a casa dels pares per ajudar, o a tallers del monestir fora de l'àmbit de clausura. Correspon a l'Abadessa regular la permanència en la clausura o el temps d'estar-ne fora.

§ 12. D'acord amb l'antic i el nou costum eclesiàstic i monàstic, s'han d'observar durant tot l'any els temps i dies penitencials. Aquests són: l'Advent i la Quaresma, així com els dimecres i divendres fora del Temps Pasqual. A més, han de tenir un especial caràcter penitencial, segons les possibilitats, les vigílies de les solemnitats de la Mare de Déu i la vigília de sant Bernat.

§ 13. El dejuni i l'abstinència han estat des de sempre una forma especial de penitència i ascesi cristiana. A més del Dimecres de Cendra i el Divendres i Dissabte Sants, les monges han de jejunar tots els dimecres i divendres de Quaresma. El precepte de l'abstinència s'ha d'observar almenys tots els dimecres i divendres.

§ 14. L'Abadessa pot dispensar, per raons importants, del precepte del dejuni i de l'abstinència, i substituir-los per altres pràctiques i dies de dejuni.

§ 15. Les germanes més ancianes, malaltes i dèbils han de ser alleujades per totes amb l'ajuda necessària. La Regla demana tenir la màxima cura dels malalts, que abraça el benestar del cos i de l'ànima. Una o més monges tindran la responsabilitat de la infermeria, sota el control de l'Abadessa, i s'ocuparan de la salut i les malalties de les monges, de l'assistència mèdica, de l'atenció de les malaltes i de les normes d'higiene. Que tota la comunitat manifesti la seva sol·licitud envers les monges malaltes o ancianes, amb visites oportunes però breus, fora de les qui s'hi estiguin per fer alguna feina.

§ 16. La comunitat practicarà cada any exercicis espirituals per espai d'almenys cinc dies sencers. Si alguna monja, per qualsevol raó, no els pogués practicar comunitàriament, els podrà fer uns altres dies, d'acord amb l'Abadessa.

Capítol VI

EL NOSTRE TREBALL

Art. 32

Com tothom, també nosaltres les monges estem subjectes a la llei comuna d'un treball seriós, a fi que amb el nostre treball col·laborem a construir un món cada vagada més perfecte i a fer realitat els designis que Déu té sobre ell, i així portem també a terme la nostra vocació. El nostre treball és part constitutiva del nostre esforç per a anar creixent en la perfecció cristiana. Al mateix temps és un servei fratern a la comunitat monàstica i als homes que viuen en el món.

Art. 33

§ 1. Els treballs principals que nosaltres portem a cap són els següents:
a) el treball manual, el qual no solament és del tot necessari per a la vida de la comunitat, sinó que també vol ser un testimoni de la valoració

cristiana d'aquesta mena de treball; les Superiores, amb tot, han de vigilar perquè els treballs que acceptin no superin les capacitats de les persones; i, si cal, els proporcionaran ajuda. Cada comunitat ha de trobar, segons el lloc on està situat el seu monestir i les aptituds de les monges, l'activitat productora de béns encaminada a sustentar la pròpia economia;

b) l'hospitalitat, que és una forma tan antiga de l'apostolat monàstic, i que avui dia no tan sols ha d'oferir un descans material als hostes sinó sobretot un aliment espiritual, de diverses maneres i de forma adequada;

c) la labor cultural o científica, amb què les nostres germanes participen en les investigacions teològiques, històriques, filosòfiques o de matèries semblants, treball que, fet com cal, comporta en si mateix grans valors: la fidelitat a la veritat, el sentit de responsabilitat, i d'altres per l'estil, de manera que pot esdevenir una ajuda vàlida també per a la vida espiritual;

d) la cura pastoral, sobretot dins l'àmbit de les nostres esglésies, com és ara celebrar misses per al poble, recitar l'Ofici diví, i aspectes semblants de l'apostolat litúrgic, que permetin als fidels de participar en les nostres celebracions;

e) segons les possibilitats de cada comunitat també poden assumir-se altres tasques previstes per la «Declaració del Capítol general de l'Orde Cistercenc sobre els principals elements de la vida cistercenca actual».

§ 2. Les responsables d'aquestes diverses seccions de treball es reuniran periòdicament amb l'Abadessa per coordinar l'harmònica cooperació de tots els esforços, després d'haver escoltat les monges que treballen en les esmentades activitats.

§ 3. Si la comunitat té persones seglars que treballen al seu servei, els donarà una retribució i unes condicions de seguretat laboral d'acord amb les lleis socials del país.

§ 4. Cal, en la mesura del possible, compartir els nostres béns amb els qui són menys afavorits o amb institucions benèfiques, segons el tant per cent que hagi acordat l'Abadessa amb el seu Consell.

§ 5. L'Abadessa procurarà que l'organització dels dies anuals de descans es faci de manera que no sigui en detriment del rendiment del treball ni de la vida comunitària.

Art. 34

§ 1. Per poder-nos dedicar a les nostres activitats amb satisfacció i entusiasme, hem de donar molta importància al restabliment de les nostres forces. Així, doncs, en establir l'horari del monestir, l'Abadessa, amb el vot consultiu del seu Consell (cf. art. 104, d)), ha de procurar un equilibri sa entre la vida d'oració, el treball i l'esbarjo, tenint també presents els ensenyaments de la medicina i de la psicologia. A aquest efecte, es podrà permetre a totes cada any alguns dies de descans fora del monestir i que un grup de monges pugui fer una breu sortida per anar d'excursió a llocs que no siguin freqüentats, per a bé de la salut.

§ 2. En l'ús dels mitjans de comunicació social hem de guardar la discreció necessària i evitar tot allò que sigui nociu per a la nostra vocació i perillós per a la castedat d'una persona consagrada. Pertoca a l'Abadessa, amb el seu Consell, de determinar més aquesta qüestió.

Quarta Part

ELS MEMBRES
DELS NOSTRES MONESTIRS

Capítol I

ELS DIFERENTS ESTADIS DE LA VIDA MONÀSTICA

Secció 1
LES POSTULANTS

Art. 35

El postulantat, en els nostres monestirs, és certament obligatori, però pertoca a l'Abadessa de determinar-ne la durada, havent escoltat la Mestra de novícies. La finalitat d'aquesta provació prèvia és que progressivament la postulant es vagi introduint en la vida del monestir, i també que les monges puguin formar-se una opinió sobre l'aptitud psíquica i física de la candidata en relació amb la vida que ha escollit.

Secció 2
LES NOVÍCIES

Apartat A
L'admissió al noviciat

Art. 36

La vida religiosa i monàstica comença amb el noviciat. Té per finalitat que, per una part, la novícia conegui allò que demana la vida del monestir escollit per ella, s'hi exerciti i així es prepari degudament per a la professió; i, per altra part, que la comunitat monàstica observi l'aptitud i la maduresa de la novícia amb vista a la professió, i pugui jutjar-ne. Per això, cada monestir independent té el seu propi noviciat.

Art. 37

§ 1. Totes les candidates al noviciat, abans de ser admeses, han de presentar un certificat d'haver rebut el baptisme i un de confirmació, i també el del seu estat lliure.

§ 2. Pertoca a l'Abadessa procurar-se també:

- a) un certificat d'un metge elegit per ella sobre l'aptitud física psíquica de la candidata per a la vida del monestir;
- b) totes les informacions necessàries sobre la candidata, especialment lletres testimonials d'aquells qui poden opinar amb coneixement de causa sobre la candidata, i altres informacions, d'acord amb el c. 645, §§ 3 i 4.

§ 3. Sobre l'admissió al noviciat, que s'observi acuradament el que prescriu el dret universal tocant a la validesa de l'admissió. D'altra banda,

no es concedirà fàcilment l'admissió al noviciat a les qui han sortit per lleugeresa d'un altre lloc o n'han estat acomiadades.

Art. 38

Ningú no serà admès al noviciat, segons el dret propi de la nostra Congregació, si no ha complert almenys els divuit anys.

Art. 39

Pertoca a l'Abadessa, amb el consentiment de la majoria absoluta del Capítol conventual, admetre les candidates al noviciat.

Art. 40

Abans de ser rebuda al noviciat, la candidata farà exercicis espirituals durant cinc dies sencers.

Apartat B El temps de noviciat i la Mestra de novícies

Art. 41

§ 1. El noviciat, perquè sigui vàlid, ha de durar dotze mesos transcorreguts en la comunitat mateixa del noviciat, tot quedant ferma la prescripció del c. 647, § 3. L'Abadessa, amb tot, pot prorrogar-lo, però no més de sis mesos.

§ 2. Una absència de la casa del noviciat que superi tres mesos, seguits o amb interrupcions, fa invàlid el mateix noviciat.

§ 3. Pel que fa a una absència de menys de tres mesos, però que superi quinze dies, cal que sigui suplerta en la casa del noviciat.

§ 4. L'Abadessa pot donar permís d'avançar la primera professió, però no més de quinze dies.

Art. 42

§ 1. S'ha de destinar a la formació de les novícies una Mestra que tingui almenys trenta anys i sigui professa solemne, i que hagi estat legítimament designada.

§ 2. La Mestra de novícies ha d'estar lliure de tots els oficis i càrrecs que li puguin impedir d'atendre i dirigir les novícies.

Art. 43

La Mestra de novícies és nomenada per l'Abadessa, després d'haver escoltat el parer del seu Consell, sigui en sessió del Consell, sigui esbrinant per separat el pensament de cadascuna de les conselleres.

Art. 44

Pertoca només a la Mestra el dret i el deure de vetllar per la formació de les novícies, i a ella mateixa li correspon la direcció del noviciat, de manera que a ningú no li és permès d'intervenir-hi, amb el pretext que sigui, excepte a l'Abadessa i al Visitador. Però, pel que fa a la disciplina general del monestir, la Mestra està subjecta a l'Abadessa, i per tant també hi estan les novícies.

Apartat C

La formació de les novícies

Art. 45

§ 1. La Mestra té la greu obligació de posar la major diligència perquè les seves deixebles s'imbueixin del veritable esperit del monestir i de l'Orde, i s'encomanin aquell zel que allunya dels vicis i porta a la vida eterna.

§ 2. Que les novícies assisteixin sovint a les lliçons o exercicis de formació, que cal que comprenguin les disciplines següents: l'exposició de la Regla del nostre pare sant Benet, les Constitucions de l'Orde, les Constitucions de la nostra Congregació, l'explicació de la «Declaració del Capítol general sobre els principals elements de la vida cistercenca actual», i també les altres disciplines que conté l'Estatut sobre la formació dels novicis redactat per la Congregació.

Apartat D

Els drets i les obligacions de les novícies

Art. 48

Les novícies gaudeixen de tots els privilegis i gràcies espirituals concedits al nostre Orde, i, si els arribava la mort, tenen dret als mateixos sufragis prescrits per a les professes. A la novícia que es troba en perill de mort l'Abadessa li pot permetre que emeti la professió, la qual, però, si la malalta es restableix, no tindrà cap efecte jurídic.

Art. 47

La novícia està subjecta a l'autoritat de l'Abadessa i de la Mestra de novícies i té obligació d'obeir-les.

Art. 48

Per l'alimentació i les altres despeses del noviciat no es pot exigir res. Les coses que la novícia hagi portat i no s'hagin deteriorat amb l'ús, si deixa la vida religiosa sense haver professat, li seran restituïdes.

Art. 49

La novícia pot abandonar lliurement el monestir.

Art. 50

Sobre els confessors i les confessions s'observaran els usos del monestir.

Apartat E
L'acomiadament del noviciat

Art. 51

§ 1. L'acomiadament de les novícies correspon a l'Abadessa, després d'escoltar la Mestra de novícies, sense que estigui obligada a manifestar la causa de l'acomiadament a la novícia ni al Capítol conventual.

§ 2. Almenys dues vegades durant l'any de noviciat, s'ha de sotmetre les novícies a l'escrutini secret del Capítol, després de la relació que fa la Mestra de novícies, perquè l'Abadessa i la mateixa Mestra puguin conèixer millor l'opinió del Capítol sobre les novícies. Encara que la major part del Capítol s'oposi a alguna novícia, durant el noviciat l'Abadessa no està obligada a acomiadar-la.

Apartat F
L'admissió a la professió temporal

Art. 52

§ 1. Acabat l'any de noviciat, l'Abadessa pot presentar al Capítol la novícia que ho demani espontàniament perquè sigui admesa a la professió temporal. Ara bé, si l'Abadessa dubta de si és idònia, pot prorrogar el temps de prova, però no més de sis mesos.

§ 2. Perquè una novícia sigui admesa a la professió temporal es requereix i és suficient el consentiment de la majoria absoluta de les que hi són presents, a més d'observar el que prescriu el c. 656.

Art. 63

Abans de la professió dels vots temporals, la novícia ha de cedir l'administració dels seus béns a qui prefereixi, per tot el temps que quedi vinculada per la professió, i ha de disposar lliurement sobre l'ús i usdefruit dels mateixos béns.

Secció 3
LES PROFESSES DE VOTS TEMPORALS

Apartat A
La professió temporal

Art. 54

La novícia admesa a la professió temporal farà, abans de vincular-s'hi, exercicis espirituals de cinc dies sencers.

Art. 55

La professió es fa segons el ritu de l'Orde, i la cèdula de professió, firmada per la mateixa professa i per aquella a la presència de la qual s'ha fet la professió, es guardarà a l'arxiu del monestir. La fórmula de la professió temporal és aquesta:

Jo, germana N., prometo (per tres anys; o: per un any; etc.) estabilitat, conversió de costums i obediència segons la Regla de sant Benet Abat i les Constitucions aprovades per la Santa Seu, davant Déu i tots els seus Sants les relíquies dels quals es troben aquí, en aquest lloc que es diu N., de l'Orde Cistercenc, construït en honor de la Santíssima Mare de Déu i sempre Verge Maria, en presència de Domna N., Abadessa (Priora Conventual) de N.

Art. 56

§ 1. Les professes vinculades per vots temporals gaudeixen dels mateixos privilegis i de les mateixes gràcies espirituals que les professes de vots solemnes, i, si els arribava la mort, tenen dret als mateixos sufragis.

§ 2. I també, de la mateixa manera que les professes de vots solemnes, estan obligades a observar la Regla de sant Benet, les Constitucions de l'Orde i les de la nostra Congregació.

§ 3. No tenen, però, l'obligació de dir l'Ofici diví quan no han assistit al cor.

§ 4. No tenen veu passiva ni activa, si no es determina expressament una altra cosa.

Art. 57

§ 1. El temps de vots temporals, des de la fi del noviciat fins a la professió solemne, temps que cada any es pot renovar, no pot ser més curt de tres anys ni ha de passar, habitualment i normalment, de sis anys seguits (cf. c. 655).

§ 2. En casos veritablement singulars, i si sembla oportú, l'Abadessa, amb el consentiment del seu Consell, pot prorrogar el període de professió

temporal, però de manera que la durada total no superi els nou anys, segons el que disposa el c. 657, § 2.

§ 3. Admetre a la renovació dels vots temporals, demanada espontàniament per la religiosa, pertoca decidir-ho en cada cas a l'Abadessa, previ el vot deliberatiu del seu Consell.

Apartat B
La formació de les juniores

Art. 58

Un cop feta la professió temporal, cal continuar i prosseguir la formació monàstica de les juniores, confiada a la Mestra de professes, que habitualment és la mateixa Mestra de novícies, però que també pot ser una altra. La Mestra tindrà per missió principal fer que les juniores s'endinsin més i més en l'esperit de la vida del monestir, que aprenguin a aplicar-se profitosament a la lectura divina, i que es configurin més plenament amb Crist per l'exercici de les virtuts cristianes i religioses.

Art. 59

§ 1. Després de la professió temporal, les juniores cursaran tres anys de formació fonamental amb assignatures d'humanitats i cultura religiosa, d'acord amb el Pla d'Estudis elaborat pel Capítol de la Congregació, però respectant l'autonomia de cada un dels monestirs i la llei de la clausura.

§ 2. Les monges continuaran diligentment tota la vida la seva formació espiritual, doctrinal i pràctica; les Superiores, per la seva banda, els proporcionaran els mitjans i el temps necessaris.

Art. 60

A les monges que no fan estudis superiors, que se'ls doni una instrucció especial, a judici de l'Abadessa, perquè desenrotllin les seves aptituds artesanals i les seves capacitats, es realitzin personalment, siguin útils a les seves germanes, i també contribueixin al bé de l'Església i de la societat humana.

Secció 4
LES PROFESSES SOLEMNES

Art. 61

L'Abadessa no pot admetre una monja a la professió solemne sense això (c. 658):

- a) que la qui ha de fer la professió hagi complert almenys vint-i-dos anys;
- b) la prèvia professió temporal, almenys durant un trienni, salvant la prescripció del c. 657, § 3;
- c) haver obtingut el consentiment de la majoria absoluta del Capítol conventual.

Art. 62

La professa de vots temporals ha de renunciar abans de la professió solemne a tots els béns que en aquell moment posseeix a favor de qui vulgui, sota condició de la pròxima professió. Un cop feta la professió, es

portaran a cap al més aviat possible els actes civils necessaris perquè la renúncia tingui efectes legals.

Art. 63

§ 1. La professió solemne es fa segons el ritu del nostre Orde, amb aquesta fórmula:

Jo, germana N., professa de vots temporals, prometo estabilitat, conversió de costums i obediència segons la Regla de sant Benet Abat i les Constitucions aprovades per la Santa Seu, davant Déu i tots els seus Sants les relíquies dels quals es troben aquí, en aquest lloc que es diu N., de l'Orde Cistercenc, construït en honor de la Santíssima Mare de Déu i sempre Verge Maria, en presència de Domna N., Abadessa (Priora Conventual) de N.

§ 2. Feta la professió solemne, l'Abadessa ho notificarà al rector de la parròquia del baptisme de la professa, on ha de constar aquesta anotació, d'acord amb el c. 535, § 2.

Art. 64

§ 1. A les professes solemnes, els correspon veu activa i també passiva en tots els actes capitulars. Cada una ocuparà, en l'ordre de la comunitat, el lloc que li correspon per entrada o professió, llevat que, per raó d'exercir un ofici major, precedeixi les altres.

§ 2. A fi que el vincle de la caritat sigui més íntim entre els membres de la comunitat i totes s'uneixin més estretament en la vida i obra d'aquesta, hi haurà com a norma en els monestirs una sola classe de germanes o monges, de manera que totes tinguin els mateixos drets i les mateixes obligacions.

§ 3. En aquelles comunitats en les quals encara hi hagi germanes converses i oblats, s'atindran a les normes següents:

A) Sobre les germanes converses

1. Per a l'admissió, el noviciat i la professió de les germanes converses, s'observarà exactament el mateix que s'ha dit en els articles 35 i següents, és a dir, que hi haurà un únic noviciat i un únic juniorat per a monges i converses.

2. S'ha de donar a les germanes converses una formació suficient, a fi que puguin exercir convenientment els drets capitulars que s'enumeren a continuació:

- a) la veu activa en tots els afers;
- b) la veu passiva en totes les eleccions i càrrecs, excepte per a les funcions d'Abadessa, Priora i Mestra de novícies.

3. Les germanes converses, en tant que formen part del poble cristià i de la comunitat monàstica, tenen dret a participar amb les monges en la

celebració de la sagrada Litúrgia, de manera conscient, activa i fructuosa. Aquesta participació s'afavorirà per tots els mitjans possibles, procurant que el treball necessari del monestir no sigui obstacle perquè hi puguin assistir. Cada comunitat precisarà, en el seu Costumari, les Hores canòniques en les quals han de prendre part les germanes converses.

B) Sobre les oblates

L'admissió d'oblates és reservada a l'Abadessa amb el consentiment del Capítol conventual. L'Abadessa i el Capítol, si arriba el cas, fixaran les normes concretes que s'hi refereixen. Les oblates faran una promesa d'obediència a l'Abadessa i no tindran drets capitulars.

Capítol II

EL CANVI D'ESTABILITAT I EL TRASLLAT DE LES MONGES

Art. 65

§ 1. La religiosa de vots perpetus d'un altre Institut que ve a un monestir de la nostra Congregació, pot passar-hi amb la concessió dels Moderadors supremes d'ambdós Instituts i amb el consentiment dels respectius Consells, i cal que faci una prova, d'almenys tres anys, abans no sigui admesa a la professió solemne (cf. c. 684).

§ 2. Per passar d'un Institut secular o d'una Societat de vida apostòlica al nostre Orde, és requerida, a més, la llicència de la Santa Seu.

§ 3. Quan el canvi d'estabilitat és per passar d'un monestir del nostre Orde a un altre també de l'Orde:

a) una monja pot canviar l'estabilitat d'un monestir independent a un altre amb la llicència de les Abadesses d'un i altre monestir i amb el consentiment del Capítol del monestir al qual passa i de l'Abat President, sempre que es tracti de passar a un monestir de la mateixa Congregació;

b) si es tracta de passar a un monestir d'una altra Congregació, es requereix, a més, havent estat advertits per endavant els dos Abats Presidents respectius, el consentiment de l'Abat General;

c) igualment necessita el consentiment de l'Abat General, qui vol canviar l'estabilitat per passar a un monestir de l'Orde no pertanyent a cap Congregació;

d) en tots aquests casos cal un temps de prova d'almenys tres anys.

§ 4. Si una monja és cridada per a exercir la funció abacial, o la de Priora Conventual, d'un monestir que no és el de la seva professió, pel fet de la instal·lació en el càrrec abacial (o prioral) hi queda vinculada pel vot d'estabilitat. En el cas d'exercir la funció abacial (o prioral) només per un temps determinat, podrà recuperar l'estabilitat en el seu monestir d'origen, si així ho fa constar en deixar el càrrec per al qual és cridada.

Art. 66

§ 1. Una monja, per una culpa greu que no es pugui esmenar en el propi monestir sense greu escàndol, pot ser traslladada, durant el temps que s'estableix en el § 2, a un altre monestir del nostre Orde. Correspon a l'Abadessa, amb el consentiment del seu Consell, de prendre aquesta decisió, d'acord amb l'Abadessa del monestir al qual es trasllada la monja, i també amb el consentiment dels dos Pares Immediats.

§ 2. Que el temps del trasllat temporal que s'imposa per primera vagada no superi els tres anys. Passat un trienni, que es torni a examinar la causa i, si és necessari, que es doni una pròrroga de tres anys més, i així successivament.

§ 3. La monja que és traslladada per una culpa no té veu activa ni passiva fins que l'Abadessa, amb el consentiment del seu Consell, no li restitueixi aquests drets. Tampoc no té drets en el monestir al qual ha estat traslladada.

Art. 67

§ 1. Una monja d'un monestir de la nostra Congregació no pot ser traslladada a fi que exerceixi alguna tasca en un altre monestir de l'Orde, si no hi estan d'acord les dues Abadeses i la mateixa monja.

§ 2. Si es tracta del trasllat d'una monja entre monestirs que formen part d'una Federació, cal també el consentiment de l'Abadessa Presidenta i de l'Assistent religiós.

§ 3. Una monja així traslladada, sempre podrà tornar al seu monestir al cap de tres anys, encara que ella mateixa abans hagués promès de quedar-se més temps a l'altre monestir.

Art. 68

A la monja que és traslladada temporalment a un altre monestir a fi d'exercir-hi alguna tasca, al cap d'un any li poden donar el dret de veu activa i passiva en els actes capitulars, excepte la veu passiva en l'elecció de l'Abadessa, dret que es pot concedir, però, un cop passats cinc anys.

Capítol III

LA SEPARACIÓ DELS MEMBRES DE L'ORDE

Art. 69

§ 1. Per causes greus es pot permetre a una professa de vots solemnes viure fora del monestir durant tres anys, però l'indult d'exclaustració per a les monges, només el pot concedir la Seu Apostòlica (cf. c. 686, § 2). L'Abat President cursa la petició de la monja juntament amb l'informe del seu Consell i de l'Abadessa.

§ 2. A petició de l'Abat President i amb el consentiment del seu Consell, la Santa Seu pot imposar l'exclaustració a una monja de la nostra Congregació, per causes greus i conservant l'equitat i la caritat (cf. c. 686, § 3).

§ 3. La monja exclaustrada queda lliure de les obligacions incompatibles amb la seva nova condició de vida, i roman sota la dependència i la cura dels seus Superiors. Pot portar l'hàbit de l'Orde, llevat que l'indult no disposi altrament. Però no té veu activa ni passiva en el seu monestir (cf. c. 687).

§ 4. La qui, acabat el temps de la primera professió, vol sortir del monestir, pot deixar-lo. La qui, en canvi, durant la professió temporal, per una causa greu, demana de deixar el monestir, pot aconseguir de l'Abat President, amb el consentiment del seu Consell, un indult per a marxar (cf. c. 688, §§ 1 i 2).

§ 5. Una professa de vots solemnes no ha de demanar indult de sortida del monestir i de l'Orde si no és per causes gravíssimes sospesades davant el Senyor; ha de presentar-ne la petició a l'Abat President de la Congregació, el qual, juntament amb el propi parer i el del seu Consell, la transmetrà a la Seu Apostòlica (cf. c. 691, § 1, tenint en compte el § 2). L'indult comporta la dispensa dels vots (cf. c. 692).

§ 6. En cas d'un greu escàndol exterior o d'un dany gravíssim que amenaci l'Orde, una monja pot ser expulsada immediatament de la casa religiosa per l'Abadessa, o, si hi ha perill en la demora, per la Superiora de la casa dependent, amb el consentiment del seu Consell. Si cal, l'Abadessa procurarà que s'instrueixi el procés d'acomiadament segons la norma del dret, o remetrà l'afer a la Seu Apostòlica (cf. c. 703).

§ 7. La qui, acabat el noviciat o després de la professió, hagi sortit legítimament de l'Orde, pot ser novament admesa per l'Abadessa amb el consentiment del seu Consell, sense l'obligació de repetir el noviciat; pertocarà a l'esmentada Abadessa de determinar la prova convenient, prèvia a la professió temporal, i la duració dels vots abans de la professió solemne, segons la norma dels cc. 655 i 657 (cf. c. 690, § 1).

§ 8. Acabat el temps de professió temporal, una religiosa, si es presenten causes justes, pot ser exclosa de la professió subsegüent per l'Abadessa competent, després d'haver escoltat el seu Consell (cf. c. 689, § 1).

§ 9. La malaltia física o psíquica, encara que s'hagi contret després de la professió, si, segons el parer dels experts, fa inepta per a viure a l'Orde la religiosa esmentada en el § 8, constitueix una causa per a no admetre-la a la renovació de la professió o a emetre la professió solemne, fora que la malaltia hagués estat contreta per negligència del monestir o pel treball que hi hagués acomplert (cf. c. 689, § 2).

§ 10. Però si la religiosa, durant els vots temporals, es torna dement, encara que no pugui fer nova professió, no pot tanmateix ser acomiadada de l'Orde (cf. c. 689, § 3).

Art. 70

§ 1. Ha de ser considerada *ipso facto* acomiadada de l'Orde la monja que:

- a) s'hagi apartat notòriament de la fe catòlica;
- b) hagi contret matrimoni, o l'hagi atemptat, encara que només sigui civilment (cf. c. 694, § 1).

§ 2. En aquests casos, un cop recollides les proves, l'Abadessa amb el seu Consell, sense demora, ha d'emetre una declaració del fet, perquè consti jurídicament l'acomiadament (cf. c. 694, § 2). S'ha d'enviar una còpia de l'expedient a l'Abat President i una altra a l'Abat General.

Art. 71

§ 1. Ha de ser acomiadada la monja que cometi algun dels delictes esmentats als cc. 1397 i 1398 (cf. c. 695, § 1).

§ 2. En aquests casos, un cop recollides les proves sobre els fets i la imputabilitat, l'Abadessa presentarà a la monja que pot ser acomiadada l'acusació i les proves i li donarà la possibilitat de defensar-se. Hom enviarà a l'Abat President totes les actes, signades per l'Abadessa i per la notària, juntament amb les respostes de la monja, consignades per escrit i firmades per ella mateixa (cf. c. 695, § 2).

§ 3. Una monja també pot ser acomiadada per d'altres causes, mentre siguin greus, externes, imputables i comprovades jurídicament, com ara: negligència habitual de les obligacions de la vida consagrada; reiterades violacions dels vincles sagrats; desobediència pertinaç a les prescripcions dels Superiors en matèria greu; greu escàndol causat per la seva conducta culpable; defensa o difusió pertinaç de doctrines condemnades pel Magisteri de l'Església; adhesió pública a ideologies amarades de materialisme o d'ateisme; l'absència il·legítima per més d'un semestre, de què tracta el c. 665, § 2; i d'altres causes d'una gravetat semblant, que el dret propi de l'Orde eventualment determinés (cf. c. 696, § 1).

§ 4. Per a l'acomiadament de les religioses de vots temporals, en la nostra Congregació també són vàlides les mateixes causes en menor gravetat, per exemple la manca d'esperit religiós que sigui un escàndol per als altres, les quals han de ser sospesades amb tota cura per l'Abadessa respectiva amb el seu Consell (cf. c. 696, § 2).

§ 5. En els casos descrits als §§ 3 i 4, si l'Abadessa, un cop ha escoltat el seu Consell, creu que cal començar un procés d'acomiadament:

- a) ha de recollir-ne o completar-ne les proves;
- b) ha d'amonestar la monja, per escrit o en presència de dos testimonis, amb un advertiment explícit que hom procedirà a acomiadar-la si no es

corregeix, tot indicant-li'n clarament la causa i donant-li plenes possibilitats de defensar-se; si l'advertiment no fa efecte, passats almenys quinze dies li'n farà un altre;

c) si també aquest advertiment resulta inútil i l'Abadessa amb el seu Consell creu que consta a bastament que la monja és incorregible i que la seva defensa és insuficient, passats quinze dies d'ençà de l'última admonició infructuosa transmetrà a l'Abat President totes les actes, signades per l'Abadessa mateixa i la notària, juntament amb les respostes de la monja, igualment signades per ella mateixa (cf. c. 697).

§ 6. En tots els casos, sempre queda ferm el dret de la monja de comunicar-se amb l'Abat President i de presentar-li directament la defensa (cf. c. 698).

Art. 72

§ 1. L'Abat President amb el seu Consell, que per a la validesa de l'acte ha de constar almenys de quatre membres (cf. art. 126, § 2), ha de procedir col·legialment per sospesar amb tota cura les proves, els arguments i les defenses; i si fos decidit així per sufragi secret, ha d'estendre el decret d'acomiadament, que perquè sigui vàlid ha de contenir els motius de dret i de fet, si més no sumàriament (cf. c. 699, § 1). L'Abat President, si ho creu convenient, pot remetre el cas a l'Abat General amb el seu Consell.

§ 2. Un decret d'acomiadament no té vigor fins que no l'hagi confirmat la Santa Seu, a la qual cal enviar aquest decret i totes les actes. Amb tot, perquè el decret sigui vàlid, ha d'indicar el dret que té l'acomiadada de recórrer a l'autoritat competent dintre dels deu dies d'ençà de la recepció de la notificació. El recurs té efecte suspensiu (cf. c. 700).

§ 3. Amb l'acomiadament legítim cessen *ipso facto* els vots i els drets i les obligacions derivats de la professió (cf. c. 701).

§ 4. La postulant, la novícia i la professa que han deixat voluntàriament el monestir o que han estat acomiadades de l'Orde, no tenen cap dret a reclamar res per qualsevol tasca que hagin acomplert al monestir. El monestir, però, ha d'observar envers elles l'equitat i la caritat evangèlica (cf. c. 702).

Cinquena Part

EL GOVERN DEL MONESTIR

Capítol I
L'ABADESSA

Secció 1
EL CÀRREC I LA POTESTAT DE L'ABADESSA

Art. 73

§ 1. L'Abadessa és primer de tot pastora d'ànimes; és a dir, la seva funció és abans que res espiritual, encaminada al bé de les ànimes. La seva autoritat és un ministeri, té el caràcter de servei humil, segons la doctrina i l'exemple de Crist, en lloc del qual actua.

§ 2. L'Abadessa és el centre d'unitat de la comunitat, promou que cada una de les germanes estigui d'acord amb les finalitats comunes i coordina els interessos i els treballs de totes. L'Abadessa, doncs, ha d'estimar en gran manera la personalitat de totes les germanes i les ha de comprendre i tractar amb el respecte degut.

§ 3. L'Abadessa, tenint per a totes temps disponible i el cor sempre obert, no és pas que es dediqui a coses de poca importància, sinó de l'obediència activa i responsable i de la cooperació cordial de cadascuna de les germanes, perquè els dots de totes fructifiquin en el servei de Déu; mirarà de promoure un diàleg sincer i obert; assabentarà les germanes de les qüestions i projectes de la vida del monestir i de tots els afers de la casa, ja que es tracta de coses que certament els pertoquen. Amb tot, que assumeixi la responsabilitat que li incumbeix pel càrrec, quan hagi de prendre una decisió que, després de madura reflexió, li sembla que és la voluntat de Déu.

§ 4. L'Abadessa, com a promotora d'unitat, evitarà tot allò que tendeixi a separar-la de les monges; portarà vida comunitària amb les germanes, mostrant-se exemplar en la fidelitat i en el zel; reduirà al mínim, segons les possibilitats, les coses que li exigeixen absentar-se del monestir. Ja que, un cop feta Abadessa, continua essent monja i germana entre les germanes, perquè, com a centre d'unitat i caritat, es consagri del tot al bé de les germanes en l'amor de Crist.

Art. 74

§ 1. Allò que aquestes Constitucions estableixen en relació amb l'Abadessa i la Priora també és vàlid per a la Priora Conventual i la seva Sotspriora, si no es diu expressament el contrari o és evident per la naturalesa de l'assumpte.

§ 2. Si per una raó greu s'ha d'absentar del monestir més d'un mes seguit, que ho notifiqui prèviament al Pare Immediat.

Art. 75

A l'Abadessa degudament elegida i confirmada li competeix tota l'autoritat en els nostres monestirs, tant en les coses espirituals com en les temporals, mentre el dret universal o particular no limiti aquesta autoritat. Per això l'Abadessa, quan no es requereix ni el consentiment ni el consell del Capítol conventual o del seu Consell, pot, dins l'àmbit d'aquestes Constitucions, procedir per pròpia autoritat i decidir els afers.

Art. 76

Correspon en particular a l'Abadessa, a més de les altres facultats que es troben en el dret universal o en algun altre lloc d'aquestes Constitucions, la facultat de:

a) nomenar la Priora i les altres oficials del monestir, que pot rellevar quan vulgui, observant l'art. 104, e) i f);

b) convocar el Capítol conventual sempre que ho cregui necessari, però almenys tres vegades l'any;

c) establir l'horari del monestir, amb el consentiment del Capítol conventual, i canviar-lo en casos particulars, d'acord amb el que el dret estableix;

d) dispensar del tot o en part, o commutar-la, l'obligació de resar l'Ofici diví en casos particulars i per una causa justa;

e) fer una despesa extraordinària, juntament amb la Majordoma, fins a l'un i mig per cent de la quantitat que la Santa Seu hagi determinat per a Espanya (cf. c. 638, § 3; i, pel que fa al Capítol conventual, l'art. 96, g); també, pel que fa al Consell de l'Abadessa, l'art. 103, § 1, e); i respecte a l'autorització del Capítol de la Congregació, l'art. 112, t) d'aquestes Constitucions);

f) permetre que s'avanci la primera professió, però no més de quinze dies; així mateix la professió solemne, per una causa justa, però no més de tres mesos;

g) aconsellar el Pare Immediat per a concedir llicència a una monja súbdita seva per a editar llibres o qualsevol mena d'escrits destinats a la divulgació pública, com s'ha dit en l'art. 15, § 2, n);

h) delegar la seva potestat del tot o en part, mentre el dret no disposi expressament una altra cosa, amb facultat de subdelegar;

i) readmetre, amb el consentiment del seu Consell, la qui havent acabat el noviciat o després de la professió se n'hagués anat legítimament de l'Orde, sense necessitat de repetir el noviciat; no obstant això, només podrà ser admesa a la professió solemne després d'almenys tres anys de prova, i acabat el trienni de professió temporal;

k) dispensar del precepte del dejuni i de l'abstinència, d'acord amb l'art. 31, § 14;

l) permetre que el grup de les novícies, durant un cert temps, visqui en una altra casa de l'Orde designada per ella mateixa, avisant-ne prèviament al Pare Immediat;

m) nomenar la Superiora (Priora) d'un monestir dependent, havent escoltat el parer del Pare Immediat (cf. art. 13);

n) nomenar la primera Superiora (Priora o Abadessa) d'un monestir independent, un cop escoltat el parer del Capítol conventual del dit monestir i el del Pare Immediat (cf. art. 7, § 2).

Art. 77

L'Abadessa, en les causes judicials contra les professes del monestir, en les diferències entre professes i en la causa posada per una religiosa sobre els drets adquirits per la professió, ha d'acudir al Pare Immediat com a jutge de primera instància.

Secció 2 L'ELECCIÓ DE L'ABADESSA

Art. 78

§ 1. Quan la seu abacial és vacant per qualsevol causa legítima, la Priora, com més aviat millor, que avisi el Pare Immediat, i dintre trenta dies, però no més, a comptar des del dia de la vacació, s'ha de tenir l'elecció de la nova Abadessa. Pertoca al Pare Immediat determinar el dia de l'elecció, un cop escoltat el parer del Capítol conventual d'aquell monestir.

§ 2. El Pare Immediat, per una raó greu, pot diferir l'elecció, després d'haver-ne parlat amb l'Abat President, però no més enllà de noranta dies, excepte que s'hagués d'instituir una Priora Administradora, d'acord amb el § 3.

§ 3. Si el Capítol conventual, amb la majoria dels dos terços dels vots, demana la dilació de l'elecció abacial i la institució de Priora Administradora, o si el Pare Immediat, un cop escoltat el parer del Capítol conventual d'aquell monestir, per una causa greu suspengués el dret d'elecció, li pertoca, al Pare Immediat, de nomenar una Priora Administradora per un any, un cop escoltat el parer del Capítol conventual d'aquell monestir i l'Abat President amb el seu Consell. En el moment oportú, abans no expiri el mandat de la Priora Administradora, el Pare Immediat farà visita extraordinària a aquest monestir, de manera que, passat un any, en tant que sigui possible, es procedeixi a l'elecció abacial, o bé, si subsisteixen raons greus, es prorrogui, un cop escoltat el parer del Capítol conventual d'aquest monestir, el mandat de la Priora Administradora, si cal per temps indeterminat, és a dir, fins que es pugui fer l'elecció abacial.

Art. 79

§ 1. Presideix l'elecció, personalment o per un Delegat, el Pare Immediat.

§ 2. Si hi hagués perill evident en la demora i per raons òbvies el Pare Immediat no pogués ser cridat a l'elecció, la comunitat pot invitar a venir com a President l'Abat President, o un altre Abat més pròxim, i fins i tot qualsevol persona constituïda en dignitat eclesiàstica, si no es pot tenir cap Abat del nostre Orde, i procedir a l'elecció. La mateixa comunitat decideix si

es dóna aquesta causa extraordinària, per majoria absoluta dels vots del Capítol conventual. Per aquest fet no es prejutja res sobre el Pare Immediat.

Art. 80

§ 1. Són electores les monges i les converses professes solemnes del monestir, així com les monges a què fa referència l'art. 68, no impedides especialment pel dret universal o particular.

§ 2. Feta la convocatòria de totes les qui tenen dret a l'elecció i poden acudir-hi, sense que la demora redundi en perjudici del monestir, el dret d'elegir pertany a aquelles que el dia establert en la convocatòria per a l'elecció són presents al monestir, observant d'altra banda el que s'ha de complir, d'acord amb el c. 119.

Art. 81

Pel que fa al ritu d'elecció d'Abadessa, es farà servir la forma aprovada pel Capítol general.

Art. 82

La qui ha de ser elegida Abadessa es requereix que, salvat l'art. 68, faci cinc anys que sigui professa solemne del monestir, i que almenys tingui trenta anys d'edat.

Art. 83

Perquè es pugui considerar que alguna ha estat elegida Abadessa, es requereix que en els tres primers escrutinis obtingui els dos terços dels vots vàlids (cf. art. 98). Després d'un tercer escrutini ineficax, se'n fa un quart, en el qual tenen veu passiva, però no activa, només les dues monges que han aconseguit la majoria relativa de vots en el tercer escrutini. En aquest quart escrutini és suficient la majoria absoluta dels vots. Si en el tercer escrutini, entre les qui han aconseguit més vots, n'hi ha dues que tenen els mateixos, tindrà veu passiva en el quart escrutini aquella qui és més antiga per la professió, i, si són iguals de professió, la qui és més gran per edat. Així mateix en el quart escrutini, en cas de paritat de vots, consideraran elegida la qui és més vella per la professió o, respectivament, per l'edat.

Art. 84

§ 1. El Pare Immediat que presideix l'elecció confirmarà de seguida per dret propi l'elegida allà present i que dóna el consentiment, si troba que és idònia, i la instal·larà en el seu ofici. L'elegida ha de comunicar com a màxim passats tres dies d'haver-se fet la notificació, si accepta o no l'elecció, perquè si, passat aquest temps, no dóna el seu consentiment, perd tot dret adquirit per l'elecció.

§ 2. Però si presidís l'elecció un Delegat del Pare Immediat, anunciarà al Capítol qui ha estat canònicament elegida, però s'abstindrà de tots els altres actes, llevat que hagués estat delegat especialment per a portar-los a terme, i enviarà al Pare Immediat l'acta de l'elecció perquè confirmi l'elegida.

§ 3. Si l'elegida està absent li enviaran la notificació de l'elecció feta. L'elegida, com a màxim dins els vuit dies següents a la comunicació, ha de manifestar si està d'acord amb l'elecció o si hi renuncia; altrament perd tot dret adquirit per l'elecció.

§ 4. Pot ser postulada una monja d'un altre monestir de l'Orde, d'acord amb l'art. 65, § 4, a més del que s'ha dit en l'art. 68. Es requereix una majoria dels dos terços dels vots vàlids en tots els escrutinis.

Art. 85

A l'elegida encara no confirmada no li competeix cap potestat de govern; per això els actes de jurisdicció que hagi pogut fer són nuls. En canvi, a la qui ha estat degudament confirmada i instal·lada en l'ofici li competeix tota l'autoritat, tal com ja s'ha dit en l'art. 75.

Art. 86

La benedicció abacial, un cop obtinguda la confirmació, no s'ha de diferir més enllà de tres mesos. Les Abadeses dels nostres monestirs la poden rebre de l'Abat General, que la pot delegar en l'Abat President, o de qualsevol Bisbe o Abat en comunió amb la Santa Seu. En aquest darrer cas cal anunciar-ho amb antelació a l'Abat General i a l'Abat President.

Secció 3 DURACIÓ DEL CÀRREC ABACIAL

Art. 87

L'Abadessa és constituïda per un temps indeterminat, és a dir, fins que convé per al bé de la comunitat, tenint en compte el que segueix:

a) l'Abadessa que, per malaltia o qualsevol altra causa, no pot continuar fent un servei en bé de la comunitat, està obligada en consciència a renunciar espontàniament al seu càrrec. Correspon al Pare Immediat ajudar l'Abadessa a jutjar amb encert si el seu govern resulta beneficiós a la comunitat; fins i tot, si és necessari, té l'obligació de consciència de suggerir-li que deixi el càrrec; pot ajudar-hi el fet que la comunitat hagi donat un vot negatiu de confiança (cf. b));

b) cada dotze anys de funció abacial es farà una deliberació de la comunitat sobre la continuïtat de l'Abadessa en el seu càrrec, durant una visita canònica regular. Les capitulars podran donar la seva resposta per escrit, si han d'estar absents del monestir. Si la meitat de les capitulars es pronuncia per la no continuïtat de l'Abadessa, el Visitador li ha de suggerir la renúncia. Si els dos terços s'han pronunciat per la renúncia, cal que l'Abadessa la presentí;

c) l'Abadessa, en complir els setanta anys, demanarà espontàniament i de bon grat al Pare Immediat ser alliberada del seu càrrec, i aquest, després d'escoltar el parer del Capítol conventual, decidirà l'afer. Si el Capítol s'ha pronunciat amb una majoria dels dos terços per la continuïtat, que llavors el Pare Immediat en parli amb la interessada i allargui per cinc anys més el seu temps de servei en la funció abacial;

d) passats aquests cinc anys l'Abadessa només podrà romandre en el càrrec en casos excepcionals, en els quals el Pare Immediat ha de tractar l'afer a fons amb la comunitat interessada abans de pronunciar-se per la continuïtat de l'Abadessa;

e) en els monestirs on el càrrec d'Abadessa sigui temporal, l'Abadessa serà elegida per sis anys.

Art. 88

Qualsevol renúncia, l'acceptació de les quals és competència del Pare Immediat, s'ha de fer per escrit o almenys davant dos testimonis, advertint-ho abans al Capítol conventual.

Art. 89

L'Abadessa que per qualsevol causa hagi renunciat al càrrec residirà al seu monestir, llevat que per raons especials el Pare Immediat cregui convenient una altra cosa. Que estigui sota l'autoritat de l'Abadessa del monestir, la qual la tractarà amb tota humanitat. Pot posar-se després de l'Abadessa i usar les insígnies prelatícies d'acord amb el dret. No està obligada a assistir al Capítol conventual; però, si hi va, té veu activa en totes les votacions. Ara bé, si l'Abadessa dimissionària visqués fora del monestir, pertoca al seu monestir de proveir al seu manteniment. Si sobre això hi hagués discrepàncies, correspon al Pare Immediat de decidir la qüestió.

Secció 4 LA SEU ABACIAL VACANT O IMPEDIDA

Art. 90

Durant la seu vacant, fins a l'elecció de la nova Abadessa o la institució de Priora Administradora, la Priora claustral exercirà la funció d'Abadessa en les coses espirituals i temporals; però, quan la seu és vacant, no es pot fer cap provisió d'oficis i res no serà canviat, llevat que s'hagin de prendre decisions importants o que hi hagi una causa, declarada urgent pel Capítol conventual amb la majoria absoluta dels vots, que ho exigeixi.

Art. 91

No es pot dir que constitueixi un canvi, però, l'admissió al noviciat i a la professió, que són coses que es poden fer igualment quan la seu abacial és vacant, observant d'altra banda tot el que d'acord amb el dret s'ha de complir.

Art. 92

Quan l'Abadessa està de tal manera impedita que no pot governar ni administrar, el govern del monestir, mentre duri la impossibilitat transitòria de l'Abadessa, recau sobre la Priora del monestir, que durant aquest temps rep el títol de Priora Regent. La Priora Regent governa el monestir amb potestat ordinària. Ara bé, entre el govern de l'Abadessa i el de la Priora Regent hi ha aquesta diferència: que la Priora Regent no tan sols es troba lligada referent a aquelles coses per a les quals l'Abadessa, segons aquestes Constitucions, ha de comptar amb el vot deliberatiu del Capítol o del seu Consell i en aquelles per a les quals li cal demanar el parer del Capítol o del Consell, sinó també en tot allò que afecta el monestir com a tal, directament o indirectament, en matèria greu; a més, no podrà prendre disposicions sobre les persones si no és amb el consentiment del Consell de l'Abadessa.

Capítol II

EL CAPITOL CONVENTUAL I EL CONSELL DE L'ABADESSA

Secció 1

EL CAPÍTOL CONVENTUAL

Art. 93

§ 1. Sempre que es tracta d'assumptes molt importants del monestir, principalment en els casos previstos pel dret universal i en aquestes Constitucions, el Capítol conventual participa en el govern de la casa.

§ 2. La funció del Capítol no s'ha de limitar únicament als casos en què, d'acord amb el dret, les capitulars han de donar el seu vot deliberatiu o consultiu, sinó que les germanes s'han de reunir sovint per parlar, amb diàleg veritablement fratern, perquè s'exerceixi de manera eficaç la seva participació i la seva sol·licitud pel bé del monestir. Per això el Capítol conventual ha de ser també un fòrum d'informació dels esdeveniments del monestir, de la Congregació i de l'Orde, i al mateix temps el lloc on les oficials donen compte de les gestions realitzades.

Art. 94

L'Abadessa ha de convocar a Capítol conventual totes les professes solemnes que viuen al monestir. Totes elles tenen obligació d'assistir-hi, i no se n'excusaran si no és per una causa aprovada per l'Abadessa. Les monges que resideixen fora del monestir sempre poden venir al Capítol conventual, llevat que visquin en un lloc notablement allunyat del monestir, però no hi ha obligació de convocar-les si no es tracta de l'elecció de l'Abadessa, de la fundació d'un nou monestir o que el monestir hagi d'assumir una càrrega molt important.

Art. 95

Els temes a tractar en el Capítol els escollirà l'Abadessa, amb l'ajuda del seu Consell, tenint en compte els desigs i els problemes proposats per qualsevol de les germanes, i seran comunicats amb antelació suficient i convenientment a la comunitat, perquè hi hagi prou temps per a estudiar-los i reflexionar-hi.

Art. 96

Els principals afers pels quals cal demanar el vot deliberatiu del Capítol són aquests:

- a) l'admissió d'una postulante al noviciat (per l'art. 39), i també la d'una oblata regular a la prova;
- b) l'admissió d'una novícia a la professió temporal (per l'art. 52, § 2);
- c) l'admissió d'una professa temporal a la professió solemne (per l'art. 61, c));
- d) l'admissió d'una monja d'un altre monestir del nostre Orde a canviar l'estabilitat (cf. art. 65, § 3); i d'una professa de vots perpetus d'un altre Institut a fer la professió solemne (cf. l'art. 65, § 1);
- e) l'admissió de les oblates regulars a fer l'oblació;
- f) la fundació d'una nova casa, el trasllat o la supressió del monestir o d'una casa dependent del monestir, d'acord amb el que el dret estableix, però després d'haver obtingut el consentiment del Capítol de la Congregació o, quan no està reunit, del Consell de l'Abat President (cf. art. 112, l), i art. 126, § 6, e));
- g) les despeses extraordinàries, una venda, un deute o qualsevol operació fins als dos terços de la quantitat determinada per la Santa Seu per a Espanya. Les despeses entre els dos terços i la quantitat establerta per la Santa Seu necessiten també el consentiment del Capítol de la Congregació o, quan no està reunit, del Consell de l'Abat President. Però si l'operació supera aquella quantitat, o bé es tracta de béns donats a l'Església a causa d'un vot, o encara d'objectes preciosos pel seu valor artístic o històric, cal, a més, la llicència de la Santa Seu (cf. c. 638, § 3);
- h) els contractes de gran importància, com també els plets que calgui posar, i les avinences feixugues i costoses;
- i) la concessió de vot en el Capítol feta a una monja d'un altre monestir, d'acord amb l'art. 68;
- k) construir o adaptar els edificis més importants;
- l) l'admissió d'un hoste per més de sis mesos.

Art. 97

L'Abadessa demanarà el vot consultiu del Capítol sobre aquells assumptes que poden imposar certes obligacions a la comunitat; per exemple: a propòsit d'un canvi important de l'observança del monestir; o de donar una nova orientació econòmica a la comunitat.

Art. 98

Feta la deliberació, té la força del dret allò que plagui a la majoria absoluta de les qui voten, descomptats els vots nuls, si es tracta d'actes col·legials. Ara bé, quan la Superiora, per poder actuar, necessita el consentiment del Capítol o del Consell, cal que l'obtingui de la majoria de les presents; o bé, si necessita el consell del Capítol o del Consell, que el demani a totes (cf. c. 127).

Art. 99

Les deliberacions conventuals, la secretària del Capítol, que és nomenada per l'Abadessa, les consignarà en un llibre especial destinat a això. La relació de cada sessió del Capítol serà sotmesa a aprovació en el Capítol següent, i el text aprovat el signaran l'Abadessa i la secretària del Capítol. Aquest llibre serà presentat al Visitador.

Art. 100

Les nostres germanes, a fora, han de parlar amb la màxima discreció de les coses de la família monàstica. Per això ningú no ha de gosar revelar res, sobretot d'allò que s'ha tractat en el Capítol o en el Consell, encara més si es tracta de coses que poden anar en detriment d'alguna persona o comunitat. La qui no ho compleixi, o bé serà privada de veu activa per un temps o bé serà exclosa del Capítol, a judici de l'Abadessa i del seu Consell.

Secció 2 EL CONSELL DE L'ABADESSA

Art. 101

§ 1. L'Abadessa, en el govern ordinari del seu monestir, és ajudada pel seu Consell.

§ 2. En els monestirs que almenys tenen vint professes solemnes, són membres del Consell, a més de la Priora i la Majordoma, que ho són d'ofici, quatre professes solemnes més, dues de les quals són elegides pel Capítol conventual per la majoria absoluta dels vots vàlids i dues són nomenades per l'Abadessa.

§ 3. Si la comunitat té més de quaranta membres, s'hi afegiran dues conselleres. Una és elegida per la comunitat, mentre que l'altra és nomenada per l'Abadessa. I així successivament, tantes vegades com comenci una porció de vint monges, s'hi afegiran dues conselleres de la mateixa manera.

§ 4. Si la comunitat té menys de vint professes solemnes, les conselleres són quatre. La Priora serà consellera d'ofici, dues més són elegides pel Capítol conventual tal com es diu més amunt (§ 2), i una altra és nomenada per l'Abadessa.

§ 5. Les conselleres elegides i nomenades es mantenen tres anys en el càrrec.

§ 6. Per a la validesa de les sessions és suficient que hi assisteixin quatre (respectivament, tres) conselleres.

§ 7. En els priorats conventuals que no tenen el nombre de monges que estableix l'art. 24 de les Constitucions de l'Orde perquè puguin ser erigits en abadia, o en les abadies que han deixat de tenir-lo, llavors, a més de la Sotspriora (o Priora), que d'ofici és membre del Consell, la comunitat ha d'elegir una consellera tal com s'ha dit més amunt (§ 2), i la Priora (o l'Abadessa) en nomena una altra. Aquesta elecció i aquest nomenament es renoven cada tres anys, tal com més amunt (en el § 5) s'ha dit, i és suficient, per a la validesa de les sessions, que hi assisteixin, en aquest cas, dues conselleres. Si arriben al nombre establert en el damunt dit art. 24 de les Constitucions de l'Orde, llavors se'ls aplicarà el § 4, tenint present el § 2; o bé els §§ 2 i 3, si són vint professes, o més.

§ 8. Aquesta normativa (cf. el § 7) s'aplica també als priorats simples, llevat que l'Estatut propi, si en tenen, digui altrament.

Art. 102

L'Abadessa també pot convocar al seu Consell altres germanes que siguin expertes en alguna matèria particular; aquestes, però, no tenen vot deliberatiu.

Art. 103

§ 1. El vot del Consell de l'Abadessa, independentment dels afers que ja li assignen aquestes Constitucions en algun altre lloc, i considerant la norma del c. 127, tenint present el c. 166, és deliberatiu, segons aquestes Constitucions:

- a) per a la pròrroga de la professió temporal (per l'art. 57, § 2);
- b) també per a la renovació de la professió temporal (pel mateix art. 57, § 3);
- c) per al trasllat d'una professa, de què tracta l'art. 66, §§ 1 i 3;
- d) per a declarar que una monja està incapacitada per a exercir els seus drets capitulars, després d'escoltar el judici del metge;
- e) per a l'aprovació de les despeses que són de la competència del Consell de l'Abadessa, és a dir, fins al cinc per cent de la quantitat pecuniària que la Santa Seu hagi determinat per a Espanya (cf. Els articles 76, e), 96, g), 112, t) i 126, § 6, g) d'aquestes Constitucions);
- f) per a la delegació d'una persona que no sigui membre del monestir perquè gestioni un afer important;
- g) per a posar plets de poca importància, salvat l'art. 96, h);
- h) per a acceptar fundacions de misses o alguna cosa per l'estil quan es tracti d'obligacions que perduren deu anys o més;
- i) per a decidir el tant per cent que cal destinar a caritat i beneficència.

§ 2. I també és deliberatiu, segons el dret universal:

-
- a) per a la declaració del fet, quan es tracta d'una religiosa acomiadada ipso facto, com exposa l'art. 70, § 2;
 - b) per al procés d'acomiadament, de què tracta l'art. 71, § 5;
 - c) per a informar l'Abat President i facilitar-li les proves, els arguments i la resta, de què tracta l'art. 72, § 1;
 - d) per a readmetre la qui ha sortit legitimament, sense necessitat de repetir el noviciat, tal com s'exposa en l'art. 69, § 7;
 - e) per a l'expulsió d'una germana del monestir, en cas de greu escàndol o d'un dany gravíssim que amenaces la comunitat, segons l'art. 69, § 6;
 - f) per a informar l'Abat President sobre l'exclaustració que ha de tramitar, segons l'art. 69, §§ 1 i 2;
 - g) per a concedir a una monja una absència prolongada perquè pugui viure fora del monestir, un cop escoltat el parer del Pare Immediat, tal com s'ha dit en l'art. 15, § 2, m).

Art. 104

L'Abadessa demanarà amb freqüència el vot consultiu del seu Consell. Però necessàriament quan, independentment de les altres coses esparses aquí i allà, es tracta de:

- a) les ulteriors determinacions sobre l'observança del vot de pobresa, de què tracta l'art. 22, § 3;
- b) donar disposicions sobre la celebració de la missa i de l'Ofici diví, per l'art. 27, § 1;
- c) prescriure o canviar els límits de la clausura, d'acord amb el Pare Immediat, com exposa l'art. 31, § 7;
- d) establir l'horari del monestir i tot allò de què tracta l'art. 34, § 1; i de l'ús dels mitjans de comunicació, de què tracta el mateix art. 34, § 2;
- e) el nomenament de la Priora i de les oficials majors i menors, en els quals casos, però, l'Abadessa pot explorar per separat el pensa ment de cadascuna de les conselleres (cf. art. 76, a));
- f) el nomenament, també, de la Mestra de novícies, tal com diu l'art. 43;
- g) imposar preceptes que obliguin *sub gravi*, o en cas d'aplicar una pena greu (cf. l'art. 25, § 1);
- h) l'admissió de les candidates al postulantat;
- i) un canvi d'horari, si no es tracta d'una cosa important, de què parla l'art. 97, tenint en compte l'art. 34, § 1;
- k) excloure de la professió subsegüent, després de la professió temporal i per causes justes, d'acord amb l'art. 69, § 8;
- l) excloure del Capítol les qui revelin secrets comunitaris, segons explica l'art. 100.

Art. 105

L'Abadessa, en un cas concret i d'acord amb el seu Consell, si ho creu convenient per la naturalesa o importància de la cosa, o perquè es refereix a tota la comunitat, pot presentar algun afer, ni que sigui de la competència del Consell, a la consideració del Capítol conventual.

Art. 106

Les decisions del Consell abacial seran anotades amb tota cura, per la secretària nomenada per l'Abadessa, en un llibre especialment destinat a això; i, tal com s'ha dit per al Capítol (cf. l'art. 99), seran signades, després de l'aprovació del text en la següent sessió del Consell, per les mateixes Abadessa i secretària. Aquest llibre serà presentat al Visitador.

Capítol III

LES OFICIALES DEL MONESTIR

Art. 107

§ 1. L'Abadessa, tot reservant-se'n la suprema direcció i inspecció, confia les tasques econòmiques i administratives, en tant que és possible, a les oficials, a fi de quedar més lliure per a complir la seva missió. La Priora i la Majordoma o Administradora són oficials majors; les altres, en canvi, això és, les encarregades dels diferents oficis en el monestir, són oficials menors.

§ 2. La Mestra de novícies i la de juniores, encara que no assessorin referent a les coses materials del monestir, no són pas oficials de poca importància, ja que els pertoca tractar sovint amb l'Abadessa i la Priora sobre tot allò que fa referència a la formació espiritual de les candidates i al reciclatge cultural propi del monestir.

Art. 108

Totes les oficials són constituïdes a voluntat de l'Abadessa, amb vista a poder ser una veritable ajuda, i mai com a recompensa o per raons de precedència o semblants; cessen en el càrrec quan una nova Abadessa o Priora Administradora és introduïda en el seu ofici.

Art. 109

En els nostres monestirs, tenint en compte l'art. 74, § 1, la Priora claustral, sota la vigilància de l'Abadessa, promourà amb tot l'interès l'observança de la Regla i d'aquestes Constitucions; estimarà les germanes i tindrà davant els ulls, amb la major cura, la salvació de les seves ànimes; procurarà, mentre això no requereixi la intervenció de l'Abadessa, que no falti res a les germanes ni en les coses espirituals ni en les temporals. En absència de l'Abadessa, o quan aquesta està impedida d'exercir el seu càrrec, la substitueix. D'altra banda, la Sotspriora substitueix la Priora, i fins i tot l'Abadessa, en absència d'elles o quan estan impedides. En l'exercici del seu càrrec no han de fer res contra les disposicions o el voler de l'Abadessa, d'acord amb el capítol 65 de la Regla de sant Benet.

Art. 110

Correspon a l'Abadessa determinar les funcions de les altres oficials majors o menors.

Sisena Part

EL GOVERN DE LA NOSTRA CONGREGACIÓ

Capítol I

EL CAPÍTOL DE LA CONGREGACIÓ

Art. 111

§ 1. El Capítol de la nostra Congregació és la suprema autoritat en la Congregació, i la seva potestat i la seva jurisdicció provenen, fora del que és de dret universal i de les Constitucions de l'Orde Cistercenc, d'aquestes Constitucions.

§ 2. L'objectiu primordial de totes les deliberacions i conclusions a què arribin els capitulars ha de ser la salvació de les ànimes. S'ha de promoure entre els monestirs el bé de la pau i de la caritat. Cal donar a conèixer als monestirs l'ideal de la Regla de sant Benet i dels Pares de l'Orde Cistercenc. La pregària comunitària, la convivència fraternal i el diàleg sincer i obert faran fructuós el treball del Capítol.

Art. 112

És de la competència exclusiva del Capítol de la nostra Congregació:

a) redactar les Constitucions pròpies de la Congregació, després d'haver escoltat almenys el parer de cada una de les comunitats de la Congregació, però sense que s'hi pugui establir res contra el que prescriuen les Constitucions de l'Orde i la «Declaració del Capítol general de l'Orde Cistercenc sobre els principals elements de la vida cistercenca actual»; i sotmetre aquestes Constitucions a l'aprovació de la Santa Seu, després d'haver obtingut el *nihil obstat* de la Comissió designada pel Capítol general per a l'examen de les Constitucions de les Congregacions (cf. Constitucions de l'Orde = CO, art. 31, a), tenint en compte l'art. 54, h));

b) demanar a la Santa Seu els canvis a fer en les Constitucions de la Congregació aprovades per la mateixa Santa Seu, escoltat prèviament el parer de cada una de les comunitats de la Congregació i també el judici de la Comissió més amunt esmentada en la lletra a) (cf. CO, art. 31, b));

c) publicar el Costumari de la nostra Congregació, com també les Declaracions i altres Instruccions, on es donen normes i preceptes amb els quals els principis de les nostres Constitucions s'apliquen a les circumstàncies especials de temps i de llocs (CO, *ibi*, c));

d) donar lleis i prendre decisions sobre les qüestions que afecten tota la Congregació (CO, *ibi*, d));

e) elegir els membres del Consell de l'Abat President (cf. art. 126, §§ 2 i 3, tenint en compte CO, art. 32, a));

f) vigilar com l'Abat President exerceix el càrrec i, si arriba el cas, jutjar-ne (CO, *ibi*, b));

g) redactar el pla d'estudis de la Congregació;

h) vigilar l'administració econòmica de cada un dels monestirs de la Congregació, i jutjar-ne d'acord amb les Constitucions de la Congregació, salvada l'autonomia econòmica dels monestirs (CO, *ibi*, d));

i) prendre decisions en matèria litúrgica que afecti tota la Congregació, d'acord amb el que el dret estableix (CO, *ibi*, e));

k) decidir, sigui per via judicial o per via administrativa, les causes entre monestirs de la Congregació, i d'altres, tal com descriuen extensament les Constitucions de l'Orde (art. citat, f)), quedant en peu el dret de recórrer al Capítol general de l'Orde o, quan no està reunit, a l'Abat General amb el seu Consell;

l) donar llicència per a la fundació d'un nou monestir o priorat simple i, si cal, donar-li un Estatut propi; si es tracta d'un monestir de monges, s'ha d'obtenir el permís necessari de la Santa Seu;

m) donar, també, llicència per a l'erecció d'un monestir independent, si es donen les condicions prescrites per l'art. 23 de les Constitucions de l'Orde (CO, *ibi*, g));

n) erigir una abadia, si es donen les condicions prescrites per l'art. 24 de les Constitucions de l'Orde (CO, *ibi* h));

o) reduir una abadia a priorat conventual i un priorat conventual a casa dependent; així mateix, suspendre alguns drets i privilegis d'una abadia o d'un priorat conventual si no tenen el nombre de monjos o monges requerit segons el que disposa l'art. 25 de les Constitucions de l'Orde; i donar l'Estatut que faci al cas (CO, *ibi*, i));

p) donar el consentiment per a incorporar a la Congregació un monestir de monjos o de monges, i també d'altres, tal com s'explica en les Constitucions de l'Orde (cf. CO, *ibi*, k));

q) donar el consentiment perquè a un monestir de la Congregació li encomanin a perpetuitat una parròquia, d'acord amb el que el dret estableix (CO, *ibi*, l));

r) constituir o canviar dins la Congregació el Pare Immediat d'algun monestir de la Congregació (d'acord amb el sentit de CO, *ibi*, m));

s) determinar què es fa amb els béns d'un monestir de la Congregació del tot extingit o suprimit, observant les lleis de la justícia i la voluntat dels fundadors (CO, *ibi*, n));

t) donar el consentiment en les vendes o altres operacions de què tracta el c. 638, § 3, quan la quantitat superi els dos terços de la determinada per la Santa Seu per a Espanya (per l'art. 96, g); cf. l'art. 76, e), l'art. 103, § 1, e) i l'art. 126, § 6, g)).

Art. 113

El Capítol ordinari de la Congregació s'ha de celebrar cada tres anys; però el Capítol extraordinari sempre que ho demani alguna cosa urgent, a judici de l'Abat President, després d'haver escoltat el seu Consell, o bé si ho demana una part notable dels membres de la nostra Congregació. L'Abat President, per motius justos i raonables, i amb el consentiment del seu Consell, pot retardar un any la celebració del Capítol.

Art. 114

§ 1. A més de les Abadesses i dels Abats amb govern, les Prioeres i els Priors Conventuals, les Prioeres i els Priors Administradors i les Prioeres i els Priors d'un monestir dependent, al Capítol de la Congregació cada monestir independent hi envia, amb tot el dret a votar les seves Delegades o els seus Delegats, elegits pel Capítol conventual mitjançant elecció secreta.

§ 2. El nombre l'estableix aquest principi: un monestir independent o un priorat simple hi envia tants monges o monjos com vegades tingui el nombre començat de set (7) membres professors. La Priora o el Prior d'un monestir dependent es compta com a Delegat.

§ 3. En l'elecció de les Delegades i dels Delegats tenen veu activa totes les professes i tots els professors, fins i tot les professes i els professors simples i les germanes i els germans conversos; però només tenen veu passiva les professes i els professors solemnes. Si d'algun monestir se n'han d'elegir diferents Delegades o Delegats, cada un és elegit en escrutinis separats.

§ 4. És elegit aquella o aquell qui en la primera o en la segona votació té la majoria absoluta dels vots, o bé en la tercera votació n'obté la majoria relativa. Si el nombre de vots és empatat, es considera elegit aquella o aquell qui és més vell de professió o d'edat.

§ 5. Cal elegir també dues substitutes o dos substituïts, que assisteixen al Capítol de la Congregació en lloc d'alguna Delegada o d'algun Delegat impedit.

§ 6. Si d'altres són cridats per l'Abat President al Capítol de la Congregació, com per exemple membres de la Comissió preparatòria, experts o persones que han merescut que el Capítol les autoritzés a assistir-hi, si no han estat elegits Delegades o Delegats només tenen veu consultiva. Si l'Abadessa o l'Abat d'algun monestir està impedit i no pot assistir al Capítol, hi enviarà una altra monja o un altre monjo que el substitueixi, al qual donarà una delegació escrita.

Art. 115

Presideix el Capítol de la nostra Congregació l'Abat President de la Congregació; si no n'hi ha o està impedit, ocupa el seu lloc el primer Assistent de la Congregació. Si el primer Assistent està impedit, presideix el segon per ordre de precedència, i així successivament, tal com determina l'art. 126, § 2.

Art. 116

El Capítol de la Congregació ha de ser convocat per l'Abat President almenys dues setmanes abans de la seva celebració, i en les lletres de convocatòria s'hi han d'indicar els temes que es tractaran.

Art. 117

El Capítol de la Congregació se celebra segons el «Reglament del Capítol de la Congregació», aprovat pel Capítol de la Congregació.

Art. 118

Cal enviar el Protocol del Capítol de la Congregació a cadascun dels capitulars. Així mateix, cal enviar-ne els decrets per escrit a cadascun dels monestirs, i també fer-los arribar a l'Abat General abans de sis mesos.

Capítol II

L'ABAT PRESIDENT I EL SEU CONSELL

Art. 119

L'Abat President de la nostra Congregació té els drets i els deures de Moderador suprem d'una Congregació monàstica, salvant el que prescriuen les Constitucions de l'Orde Cistercenc i aquestes Constitucions.

Art. 120

Incumbeix a l'Abat President vetllar perquè la vida en els monestirs es mantingui i fomenti d'acord amb el patrimoni espiritual cistercenc i aquestes Constitucions.

Art. 121

L'Abat President nat de la nostra Congregació és l'Abat del Monestir de Santa Maria de Poblet.

Art. 122

§ 1. Correspon principalment a l'Abat President:

- a) convocar el Capítol de la Congregació i presidir-lo;
- b) presidir les eleccions de les Abadesses i Abats, i Piores i Priors Conventuals dels monestirs de la nostra Congregació dels quals sigui el Pare Immediat;
- c) confirmar les Abadesses i Abats, i Piores i Priors Conventuals nouelectes dels monestirs de la nostra Congregació dels quals sigui el Pare Immediat;
- d) fer la visita regular ordinària de tots els monestirs de la Congregació, excepte el propi, segons l'Estatut específic redactat pel Capítol de la Congregació (cf., però, l'art. 129 d'aquestes Constitucions).

§ 2. A més d'això, competeixen a l'Abat President de la nostra Congregació les facultats de:

- a) dispensar, amb el consentiment del seu Consell, els seus súbdits que han de ser promoguts als ordes sagrats, de defecte d'edat, que no ultrapassi sis mesos sencers;

b) dispensar, com els altres Superiors majors, de les irregularitats i els impediments que no estiguin reservats únicament a la Seu Apostòlica;

c) restituir a la condició secular, amb el consentiment del seu Consell, els professors o les professores de vots temporals de la nostra Congregació, perquè puguin deixar lliurement i lícitament l'estat religiós, tal com s'ha dit en l'art. 69, § 4;

d) suprimir una casa dependent, d'acord amb l'art. 12, § 2;

e) erigir una casa de noviciat, fins i tot en un monestir no independent, amb el consentiment del seu Consell;

f) permetre que un grup de novicis o de novícies de la Congregació, durant un cert temps, estigui en una altra casa de l'Orde, designada per ell, a fi d'assistir a cursos especials de formació;

g) permetre la constitució d' algun altre noviciat per als monestirs de la nostra Congregació, amb el consentiment del seu Consell.

Art. 123

L'Abat President ha de donar compte de la seva gestió en cada Capítol de la Congregació, així com presentar una relació sobre l'estat de la Congregació.

Art. 124

Pertoca a l'Abat President de preparar la relació sobre l'estat de la Congregació per al Capítol general i per al Sínode de l'Orde, la qual farà arribar un mes abans de la celebració del Capítol general o del Sínode de l'Orde a tots els Superiors majors i a totes les Superiores majors de la Congregació, que poden enviar les pròpies observacions a l'Abat President. El text definitiu de la relació que s'ha de presentar al Capítol general o al Sínode de l'Orde, l'Abat President l'ha d'enviar després a tots els Superiors majors i a totes les Superiores majors de la Congregació.

Art. 125

L'Abat President, en casos particulars, pot dispensar cada una de les comunitats d'alguna observança de la nostra Congregació, salvada la potestat del Capítol de la Congregació de revisar i restringir aquestes dispenses.

Art. 126

§ 1. L'Abat President governa ordinàriament la nostra Congregació amb l'ajuda del seu Consell.

§ 2. El Consell consta de tres Assistents i de tres Assistentes, elegits pel Capítol de la Congregació amb la majoria absoluta dels vots vàlids. El primer Assistent serà elegit d'entre els Superiors majors. Però tots els Assistents han de ser professors solemnes, encara que no siguin sacerdots. Ara bé, els sacerdots precedeixen els no sacerdots, fins i tot si han estat elegits després d'aquests.

§ 3. El Capítol de la Congregació, després de l'elecció dels monjos Assistents i de les monges Assistentes, elegirà dos monjos i dues monges més perquè puguin substituir els Assistents o les Assistentes que estiguin impeditos o que hagin mort.

§ 4. Tots els Assistents, totes les Assistentes i els seus substituïts són elegits per sis anys, i sempre són reelegibles.

§ 5. Per completar el nombre de quatre Assistents i per suplir algun dels Assistents efectius que estigui impedit, l'Abat President amb el consentiment dels Assistents presents, escollirà tants religiosos com calgui per a constituir tribunal (cf. art. 72, § 1).

§ 6. Són de la competència del Consell de l'Abat President, entre altres coses que vénen determinades pel dret universal, el particular o aquestes Constitucions en algun altre lloc, les següents que es refereixen a:

- a) concedir l'indult d'exclaustració, però no per més d'un trienni, per l'art. 69, § 1;
- b) l'exclaustració que imposa la Santa Seu, a petició de l'Abat President, pel mateix art. 69, § 2;
- c) concedir l'indult per a marxar del monestir durant la professió temporal al qui ho demani lliurement i per una causa justa, pel mateix art. 69, § 4;
- d) donar un decret d'acomiadament, de què tracta l'art. 72, § 1;
- e) la fundació d'una nova casa, quan no està reunit el Capítol de la Congregació, per l'art. 96, f);
- f) convocar un Capítol extraordinari de la Congregació, per l'art. 113;
- g) donar el consentiment en el cas determinat en l'art. 96, g), quan no està reunit el Capítol de la Congregació;
- h) donar el parer sobre la petició de dispensa dels vots solemnes, segons l'art. 69, § 5.

Art. 127

Si l'Abat President, per qualsevol causa, no pot exercir el seu càrrec, el substitueix el primer Assistent de la Congregació; i si aquest també està impedit, el que segueix per ordre de precedència, i així successivament.

Art. 128

En cas de necessitat greu i urgent l'Abat President de la nostra Congregació, amb el consentiment del seu Consell, pot donar un Estatut per a tota la Congregació. Aquest, però, només és vàlid fins al pròxim Capítol de la Congregació, que l'ha d'aprovar o refusar.

Capítol III

LA VISITA REGULAR EN LA CONGREGACIÓ

Art. 129

§ 1. L'Abat President, d'acord amb el que disposa la Carta de Caritat i segons aquestes Constitucions, ha de fer la visita canònica cada tres anys a tots els monestirs i cases de la Congregació que siguin de la seva filiació.

§ 2. Farà la visita cada nou anys als monestirs i les cases que tenen Pare Immediat, i aquell trienni el Pare Immediat no visita.

§ 3. El Pare Immediat fa la visita als monestirs de la seva filiació cada tres anys, com diu també l'art. 15, § 2, f).

§ 4. L'Abat General fa les visites segons el que disposen les Constitucions de l'Orde (cf. l'art. 84, a), b) i f)).

Art. 130

Pertoca al Visitador o als Visitadors indagar sobre l'estat general del monestir, tant referent a les coses espirituals com temporals, d'acord amb les normes del dret universal i particular; els pot acompanyar, si convé, un tècnic en qüestions econòmiques i, en els monestirs de monges, una Abadessa Assistenta. Tot allò que creguin que s'ha d'esmenar, acomodar o renovar, que procurin discretament millorar-ho. Per això, cal disposar la visita de manera que no disminueixi ni l'autonomia legítima dels monestirs sancionada per les Constitucions ni l'autoritat de l'Abadessa, sinó que siguin corroborades, i així la visita serveixi de veritat per al creixement del monestir

Disposicions finals

Art. 131

Aquestes Constitucions han de ser degudament observades per totes les germanes, encara que per si mateixes no obliguen sota pena de pecat. De cap manera, però, no pot ser excusada de culpa la monja que transgredís les Constitucions per menyspreu o en matèria que fos contrària sigui als vots, sigui als manaments de Déu o de l'Església.

Art. 132

L'observança de les Constitucions ajuda moltíssim la monja a assolir la caritat perfecta segons l'esperit de la Regla de sant Benet. Per això durant l'any cal que siguin llegides públicament (almenys en part).